

Cuprins

Partea întâi

Plecarea

Capitolul 1. Drumul spre casă	11
Capitolul 2. Autostrada spre Roma	28
Capitolul 3. Vizită la academicianul nostru....	43
Capitolul 4. Casa în care ne-a fost la toți frig	54
Capitolul 5. Povestea lui nimeni n-o s-o audă vreodată.....	62
Capitolul 6. Scrisorile Christei	72
Capitolul 7. Generația expirată	86

Partea a doua

Acasă

Capitolul 8. Daniel la aeroport	101
Capitolul 9. Generația așteptată.....	110
Capitolul 10. Moartea Penelopei	114

Capitolul 11. Viața necunoscutului	
Traian Manu, I	130
Capitolul 12. Raport de etapă	138
Capitolul 13. Viața necunoscutului	
Traian Manu, II	145
Capitolul 14. Accidentul	153
Capitolul 15. Dosar „Savantul” (1)	169

Partea a treia

Întoarcerea

Capitolul 16. Dosar „Savantul” (2).....	173
Capitolul 17. <i>„Logodnică de-a pururi, soție niciodată”</i>	175
Capitolul 18. Dosar „Savantul” (3).....	190
Capitolul 19. Daruri la plecare.....	192
Capitolul 20. Discursul Casandrei	204
Capitolul 21. Oameni de încredere	221
Capitolul 22. Un băiat de aur	234
Capitolul 23. Sentimentul familiei	237
Capitolul 24. Dosar „Savantul” (4).....	254
Capitolul 25. Conferința ratată.....	255
Capitolul 26. Dosar „Savantul” (5).....	267
Capitolul 27. Vieți seriale	271
Capitolul 28. Dosar „Savantul” (6).....	281
Capitolul 29. Cariera unui naufragiat	284
Capitolul 30. Categori de comportament	301
Capitolul 31. Păcate neispășite.....	304
Capitolul 32. A fi sau a nu fi un boșo	311

Capitolul 33. Ofițer sub acoperire sub statut diplomatic sau bursier în State?	322
Capitolul 34. Vizitatorul nocturn	327

GABRIELA
ADAMEȘTEANU

Întâlnirea

roman

Ediție definitivă

POLIROM
2022

— ...Cine se duce după Lumi și prietena ei? Cum o cheamă? Care sunt nedespărțite.

Nu știa nimeni cum o cheamă pe prietena ei, dar știau toți că sunt nedespărțite. Dacă, așa cum am propus eu, cineva s-ar fi dus la două camere mai încolo să le aducă și pe ele, mai mult ca sigur că temerarul Mihnea nu ar mai fi încălecat peste o jumătate de oră balconul. Dar Gimmi s-a rânjit în felul lui:

— Nu se face să le deranjați tocmai acum, când tocilara de Gabi a plecat la *Aventura* lui Antonioni! Fiți și voi salon, închipuiți-vă ce activitate frenetică trebuie să fie acum la ele în cameră!

*

Nici măcar în acel viitor apropiat, când singura activitate, diferențiată, bineînțeles, în funcție de ponderea taților, la care se vor deda cei de față va consta în istovitoare anchete și declarații, inspirate de părinți sperați și de foruri competente, sever criticate de înalte foruri, și mai competente, și mai indignate, nu s-a putut stabili dacă Gimmi, insinuatorul, era sau nu la curent cu relația dintre Mihnea și Lumi.

Momentul important următor, runda a doua, va fi deschis atunci când, într-un capac de muștar, se va stinge mucusul ultimei țigări, făcută postă, ajungându-se astfel la întrebarea de baraj:

— Oare cine și în ce cameră ar mai avea nas să meargă să ceară o țigară, două?

Sau:

— Oare ce bombă din jur ar mai putea fi deschisă la ora asta ca să mergem după țigări?

O agitație cu totul inutilă, orice prognoză arătând din start că funcția de ambasador al tutunului tot mie, cronicarului Daniel, urma să-mi revină, fiind singurul care nu purta uniforma de cameră, șlapi și cămașă ruptă, pusă pe dos, ci, dimpotrivă, ținuta banală de oraș.

— ...Mă duc eu la Lumi, să văd dacă nu au ele țigări...

Cred că v-ați dat seama, dragi ascultători, că ne aflăm în mijlocul celei de-a doua reprize și că acela care a bolborosit această frază a fost tot temerarul Mihnea.

Rewind.

— Mă duc eu la Lumi să văd dacă nu au ele țigări...

— Mai bine te-ai duce în pat, dacă dă portarul peste tine, în halul în care ești, ăia suntem!

— Ce treabă am eu cu portarul? Eu o să merg din balcon în balcon, n-ați văzut ce lată e balustrada?

Lacună în text.

*

În repriza următoare, Mihnea privește cu nespus regret cutia de carton goală în care s-a aflat mâncarea trimisă de grijuliii lui

părinți: cojile de toate felurile, de plastic, de la salamul de vară, de ouă, de la ouă, de rumeguș, de la pâinea veche de alaltăieri. La sigur se zgâria pe ochi c-a fost atât de fraier să desfacă pachetul primit de acasă, pentru toată luna asta.

De mâine, *ragazzi di oggi*, vă întoarceți la ceaiul cu pâine și margarină, dacă ați fost atât de abili să vă vindetți cartela!

Poate Mihnea să se fi aflat în aceeași stare depresivă cu care-și începuse seara, cu care-și transmisese invitațiile întâmplătoare, cu care-și dăruise colectivului pachetul de mâncare, din pricina parțialului ratat. Poate să fi fost stresat de sesiunea care se apropia și de amintirea celeilalte în care avusese două boabe. Poate nu mai putea să adune într-o singură imagine ceea ce lui i se păruse că ar fi Luminița și ceea ce auzise cu o oră înainte de la Gimmi că s-ar fi vorbit despre ea.

*

Degeaba însă, mi-am amintit tristețea cu care se uita la cutia goală, în multele nopți care au urmat, când un insuportabil sentiment de vină mă trezea fix la ora 3 din noapte, ca și când atunci ar fi bătut o neiertătoare pendulă. Și numai când, datorită fleacurilor turuite de tine, irezistibila mea Diana, mai degrabă decât datorită sedativelor grijuliei mele mame, am încetat să-mi mai aud în mijlocul nopții pendula interioară, mi-am spus că sentimentul

de vină ivit atunci când nu mai poți face nimic pentru ființa apropiată, dusă de-acum pe râul fumuriu, sub cerul jos, de plumb, al subpământului, de luntrea ca o umbră, nu s-ar ivi să ne chinuiască pe urmă, dacă tot timpul ne-am purta unii cu alții așa cum avem de obicei răbdarea să ne purtăm cu cei despre care știm sigur că vor muri peste o zi, două.

*

De altminteri, toate declarațiile viitoare ale celor de față vor consemna că de la începutul serii Mihnea a fost șucărit, de mâncat, n-a mâncat cine știe ce, de băut, s-a vârat de la început în țării, foarte repede s-a pilit, drept care a spus numai prostii – de pildă, ce-i povestise unul care văzuse nu știu ce pe un video. De mai multe ori, Mihnea a întrebat câte camere sunt de acolo până la fete, deși el era cel mai în măsură s-o știe, nu și-a explicat însă intențiile decât tot deschizând ușa de la balcon, fapt pentru care colegul lui Cătălin l-a admonestat, să nu mai facă și el frig în plus, că abia s-a dat căldură. Iar cum foarte puțini dintre cei care au locuit acolo au încercat să treacă dintr-un balcon într-altul mergând pe balustradă, niciunul dintre cei de față nu și-a imaginat că Mihnea ar fi avut un asemenea plan nebunesc.

De fapt, după ce a privit cu melancolie restul festinului, ca orice băutor novice, Mihnea

a fost apucat de greață, izul stătut de țigară, căldura corpurilor adunate laolaltă l-au împins grăbit spre ușă, doar că, așa cum deseori ni se întâmplă în viață, a greșit direcția și, în loc să pornească spre baie, a luat-o înspre balcon. Numai că a fost întors de Cătă, cel cu ochiul ager și reacția promptă.

Din acel moment, conștiinciosul cronicar Daniel, asupra căruia căzuseră sorții să plece după țigări, iese din scenă, nu înainte de a da în dreapta și în stânga asigurări că nu va întârzia mult, că nu va merge decât până la prima bombă, că are bani suficienți, chiar și pentru un Golf. Și ultima frază pe care o mai aude, atunci când închide ușa, o rostește tot Cătă:

— Hai, Mihnea, las-o moartă! Nu vezi că Dani a plecat după țigări? Mergi mai bine și-ți vără capul sub robinetul cu apă rece!

*

Ultima parte a acestei cronici nu va mai fi redactată pe baza unor impresii proprii, ci pe relatările corului antic, tot atât de discontinue, sincopate și confuze. Din ceea ce am auzit, imaginat, dedus, eu, cronicarul, voi alcătui *ad usum Delphini* următoarea narațiune, cât de cât obiectivă, pe care la un moment dat mă tem că o voi înlocui fie cu propria mea tăcere, fie cu propria mea voce plângăreată.

Curând după plecarea lui Daniel, un observator, Cătălin, după unele opinii, ar fi atras atenția colectivului asupra pericolului pe care Mihnea îl reprezenta pentru ei toți, atât prin mersul lui debusolat, de colo-colo, cât și prin tentația permanentă de a deschide ușa dinspre balcon.

— Luați-l careva p-ăsta și vârâți-l în scutece, să nu ne vâre el pe noi în vreun bucluc!

— Dacă cineva crede că doar dintr-atât m-am pilit, a strigat Mihnea, să mergă cu mine afară, să se convingă ce excelent pot să trec eu din balcon în balcon, până la a doua cameră de aici, doar mergând pe balustradă. Vine sau nu cu mine cineva să mă vadă? Are sau nu curaj cineva să pună prinsoare că sunt în stare să ajung de aici până în cameră la Lumi, mergând doar pe balustradă?

*

Se poate presupune că până și Cătălin obosise să-l tot trimită în șuturi pe recalci-trantul băutor novice până în colțul său de pat, de aceea, în gălăgia din cameră, bolboroselile lui Mihnea nici nu au fost auzite. Iar fumul stătut de țigară și ora destul de târzie au făcut ca ultima deschidere a ușii dinspre balcon să pară o bine-venită măsură de aerisire. În condițiile amintite, țigări nexam, băutura canci, adunarea pârea pe vărsate, deci nimeni nu se mai interesa de reacțiile din jur, de ușile închise-deschise, așa că îmi